

I

Kennis is macht, wordt weleens beweerd. Hoe meer kennis, des te meer macht. Stel dat je de winnende lottonummers weet? Je hebt ze niet gegokt of gedroomd, maar weet ze écht? Wat zou je doen? Naar de winkel rennen voor een formulier, natuurlijk. Je zou die nummers aankruisen. En je zou winnen.

Idem voor de beurs. Stel dat je echt wist welke aandelen stijgen? We hebben het niet over voorgevoel of intuïtie. Noch over een trend of een percentagespelletje of een gerucht of een tip. We hebben het over echte kennis. Harde feiten. Stel dat je die had? Wat zou je doen? Je beursmakelaar bellen, natuurlijk. Je zou kopen. En later weer verkopen. Je zou rijk worden.

Hetzelfde geldt voor basketbal, paardenrennen, wat dan ook, maakt niet uit. Voetbal, hockey, het wereldkampioenschap van volgend jaar, ongeacht welke sport: als je de toekomst kon voorspellen, zou je binnen zijn. Zeker weten. Hetzelfde geldt voor de oscars, de Nobelprijs of voor de eerste sneeuw van de winter. Het geldt voor alles.

Inclusief moord.

Stel dat je iemand wilt vermoorden. Je zou van tevoren moeten weten hoe je te werk zou gaan. Dat onderdeel is niet moeilijk. Er zijn allerlei manieren. De ene is beter dan de andere. De meeste hebben nadelen. Dus gooi je al je kennis in de strijd en je bedenkt een nieuwe manier. Je denkt lang en goed na en verzint de perfecte moord. Je besteedt veel aandacht aan logistiek. Want de ideale manier is niet de makkelijkste en nauwgezette voorbereiding is een eerste vereiste. Maar dat onderdeel is je op het lijf geschreven. Je hebt geen moeite met nauwkeurige regie. Integendeel. Hoe zou het ook anders kunnen, met die intelligentie van jou? Na die hele opleiding?

Je weet dat de grote problemen naderhand komen. Hoe zorg je ervoor dat je er zonder kleerscheuren vanaf komt? Je gebruikt je hersens, natuurlijk. Je weet meer dan de meeste mensen over de werkwijze van de politie. Je hebt ze dikwijls aan het werk gezien en soms van dichtbij. Je weet waar ze naar zoeken. Dus laat je geen enkel spoor na. Je bedenkt de hele choreografie. Heel precies en met de grootst mogelijke omzichtigheid. Even exact als je op je lottofor-

mulier de nummers zou aankruisen die je een fortuin gaan opleveren.

Kennis is macht, zeggen ze. Hoe meer kennis, des te meer macht. En dat maakt jou tot zo'n beetje de machtigste persoon op aarde. Als het op moorden aankomt. En nog wel ongestraft.

Het leven is een en al beslissingen, oordelen en gokken. Het kan zelfs zover komen dat je zo gewend bent beslissingen te nemen dat je er mee doorgaat als het niet echt nodig is. Dan vervalt je in een gedachtegang van 'gesteld-dat' en ga je speculeren over wat jij zou doen als een bepaald probleem het jouwe was in plaats van andermans probleem. Het wordt een gewoonte. Het was onmiskenbaar Jack Reachers gewoonte. Daarom zat hij in zijn eentje aan een tafeltje en keek naar de rug van twee mannen die een meter of zeven verderop stonden, en vroeg hij zich af of hij ze gewoon een waarschuwing moest geven, of dat hij er een schepje bovenop zou doen en hun armen zou breken.

Het was een kwestie van dynamiek. Van meet af aan wilde de dynamiek van de grote stad dat een gloednieuw Italiaans restaurant in Tribeca zoals waar Reacher zat, slecht bezocht zou blijven tot de culinair redacteur van *The New York Times* er een stukje over schreef, of een columnist van *The Observer* er twee avonden achtereen een beroemdheid had gesignaleerd. Maar van geen van beide was tot nu toe sprake geweest en dus was het nog niet druk, waardoor het de ideale gelegenheid was voor een eenzame jongen om in de buurt van het appartement van zijn meisje te gaan eten als zij moest overwerken. De dynamiek van de stad. Die maakte het onvermijdelijk dat Reacher daar was. En ook dat die twee kerels die hij gadesloeg daar zouden zijn. Want de dynamiek van de grote stad betekende net zo goed dat zo'n spiksplinternieuwe onderneming vroeg of laat bezoek zou krijgen namens iemand die elke week driehonderd dollar verlangde in ruil voor het voorrecht dat hij zijn handlangers niet met honkbalknuppels en bijlen langs zou sturen om de boel kort en klein te slaan.

De twee mannen die Reacher gadesloeg, stonden dicht bij de bar op gedempte toon met de eigenaar te praten. De bar was een symbolisch geval in een hoek van de eetzaal. Hij vormde een gelijkzijdige driehoek van zo'n tweeëneenhalve meter per kant. Het was niet zo'n bar waar iemand ooit iets aan zou drinken. Het was maar een referentiepunt. Een plek om de drank te bewaren. De flessen stonden drie rijen dik op schappen voor mat gepolijste spiegels. Op de onderste schap stonden de kassa en het creditcardapparaat. De eige-

naar was een nerveus mannetje dat zich helemaal in de punt van de driehoek had teruggetrokken met zijn rug tegen de la van de kassa. Hij had zijn armen defensief voor zijn borst gekruist. Reacher zag zijn ogen. Die vertoonden een mengeling van ongeloof en paniek en schoten alle kanten op.

De eetzaal was groot. Ruim twintig bij twintig meter in het vierkant. Het plafond was zeven à acht meter hoog. Het was bekleed met geperst tin met een zijdeglans. Het gebouw was ruim honderd jaar oud en de ruimte had in de loop der tijden waarschijnlijk voor van alles en nog wat dienst gedaan. Misschien was het als fabriek begonnen. De ramen waren in elk geval hoog en talrijk genoeg om de een of andere industriële activiteit bij te lichten in de tijd dat de stad nog niet boven de vijf verdiepingen reikte. Daarna was het misschien een winkel geworden. Het kon zelfs een autoshowroom zijn geweest; daar was de eetzaal groot genoeg voor. Nu was het een Italiaans restaurant. Niet het soort met rood geblokte tafelkleedjes en sauzen van moeder-de-vrouw, maar het soort dat al begint met een investering van driehonderdduizend dollar in een gebleekt avantgarde-interieur, en dat je een stuk of acht met de hand gemaakte raviolipakketjes op een bord verstrekt en dat een maaltijd noemt. Reacher had er in de vier weken dat het restaurant bestond tien keer gegeten en was altijd met honger vertrokken. Maar de kwaliteit was zo goed dat hij het eethuis aan anderen aanried. En dat wilde wat zeggen, want Reacher was allesbehalve een fijnproever. Het restaurant heette 'Mostro's' en volgens zijn beperkte kennis van het Italiaans betekende il Mostro 'het monster'. Hij begreep niet goed waar de naam op sloeg. In elk geval niet op de hoeveelheid die je op je bord kreeg. Maar de naam lag wel goed in het gehoor, en het hele interieur met zijn lichte esdoornhout, witte wanden en matte aluminium accenten sprak hem wel aan. De mensen die er werkten, waren vriendelijk en zelfverzekerd. Er werden hele opera's gedraaid en de muziek kwam uit voortreffelijke luidsprekers die hoog in de wand waren weggewerkt. Reacher was weliswaar geen deskundige, maar volgens hem ging het een grote reputatie tegemoet.

Maar die grote reputatie zou kennelijk maar langzaam gestalte krijgen. Dankzij het spaarzame avantgarde-interieur was het prima om maar twintig tafeltjes op een oppervlakte van vierhonderd vierkante meter te zetten, maar in vier weken had hij er nooit meer dan drie bezet gezien. Een keer was hij zelfs de enige klant gedurende de hele anderhalf uur van zijn verblijf. Vanavond zat er vijf tafeltjes verderop slechts één ander stel te eten. Ze zaten tegenover elkaar en hij zag hen van opzij. De man had een normaal postuur en zandkleu-

rig haar. Kort, geel haar en een blonde snor, lichtbruin pak, bruine schoenen. De vrouw was mager en had zwart haar. Ze droeg een rok en een jasje. Bij haar rechtervoet stond een kunstleren aktetas tegen de tafelpoot. Ze waren allebei een jaar of vijfendertig en zagen er moe, afgetobd en ietwat slonzig uit. Ze voelden zich redelijk op hun gemak met elkaar, maar praatten weinig.

De twee kerels aan de bar praatten wel, dat was zeker. Ze stonden voorovergebogen vanuit hun middel en spraken snel en met overtuigende nadruk. De eigenaar stond ruggelings tegen de kassa en stond even ver achterovergebogen. Het was alsof er een krachtige storm door de ruimte blies die het drietal in zijn greep hield. De twee kerels waren flink uit de kluiten gewassen. Ze droegen een identieke, donkere wollen jas waardoor ze nog kolossaler leken. Reacher zag hun gezicht in de doffe spiegels achter de flessen drank. Olijfkleurige huid, donkere ogen. Geen Italianen. Misschien Syriërs of Libanezen, wier Arabische tanigheid eruit was gekweekt door een verblijf van een generatie in Amerika. Ze waren druk in de weer het ene argument na het andere te benadrukken. De man rechts maakte een maaïend gebaar met zijn hand. Het kostte weinig moeite om je een honkbalknuppel die door de flessen op de plank ploegde voor te stellen. Daarna hakte de hand op en neer. De man demonstreerde hoe hij de schappen kort en klein zou slaan. Ik kan ze allemaal in een klap kapotslaan, suggereerde hij. De baas trok bleek weg. Hij wierp een zijwaartse blik op de schappen.

Daarna trok de man aan de linkerkant zijn manchet omhoog, tikte op het glas van zijn horloge en maakte aanstalten om te vertrekken. Zijn handlanger rechtte de rug en volgde hem. Hij sleepte met zijn hand over het dichtstbijzijnde tafeltje en gooide een bord op de grond. Het viel aan diggelen met een harde klap die dissoneerde met de operaklanken. De man met het gele haar en de vrouw met het donkere haar keken roerloos een andere kant op. De twee mannen liepen langzaam, met geheven hoofd en zelfverzekerd naar de uitgang. Reacher keek ze na tot ze buiten op de stoep stonden. Daarna kwam de eigenaar achter de bar vandaan, hurkte en roerde met zijn vingertoppen door de scherven.

‘Alles oké?’ riep Reacher.

Hij had het nog niet gezegd of hij wist dat het een domme vraag was. De man haalde slechts zijn schouders op en trok een miserabel gezicht dat van alles kon betekenen. Hij veegde de scherven op een hoopje. Reacher stond op, liep naar hem toe, spreidde zijn servet op de tegel naast hem en begon de scherven erop te gooien. Het stel van vijf tafeltjes verderop sloeg hem gade.

‘Wanneer komen ze terug?’ vroeg Reacher.

‘Over een uur,’ zei de man.

‘Hoeveel moeten ze hebben?’

De man haalde zijn schouders weer op en glimlachte zuur.

‘Ik krijg korting omdat ik pas begonnen ben,’ zei hij. ‘Ze willen tweehonderd per week en dat wordt vierhonderd als het drukker wordt.’

‘Wilt u dat betalen?’

De man trok weer een treurig gezicht. ‘Ik wil de zaak wel houden. Maar met tweehonderd per week zal dat niet erg vlotten.’

De man met het gele haar en de donkere vrouw keken naar de andere muur, maar hadden de oren gespitst. De opera schakelde over op mineur en de diva zette in met een lage klaagtoon.

‘Wie waren dat?’ vroeg Reacher.

‘Geen Italianen,’ zei de man. ‘Gewoon een stel schooiers.’

‘Mag ik even bellen?’

De man knikte.

‘Weet u een winkel in kantoorartikelen die nog open is?’ vroeg Reacher.

‘Twee straten verder op Broadway,’ zei de man. ‘Hoezo? Moet u nog werken?’

Reacher knikte.

‘Ja, ik moet nog wat doen,’ zei hij.

Hij stond op en schoof achter de bar. Naast het reserveringenboek stond een nieuw telefoontoestel. Het reserveringenboek zag eruit alsof het nog nooit was opengeslagen. Hij nam de hoorn van de haak, belde een nummer en even later werd er anderhalve kilometer verderop op de veertigste etage opgenomen.

‘Hallo?’ zei ze.

‘Hé, Jodie,’ zei hij.

‘Hé, Reacher. Nog iets bijzonders?’

‘Ben je gauw klaar?’

Hij hoorde haar zuchten.

‘Nee, dit wordt de hele nacht,’ zei ze. ‘Ingewikkelde wetstoestanden en het moet gisteren al klaar zijn. Het spijt me echt.’

‘Maak je geen zorgen,’ zei hij. ‘Ik heb iets te doen. En ik denk dat ik daarna naar Garrison ga.’

‘Oké, hou je haaks,’ zei ze. ‘Ik hou van je.’

Hij hoorde geritsel van juridische paperassen en ze legde neer. Hij hing op, kwam achter de bar vandaan en liep weer naar zijn tafeltje. Hij legde veertig dollar onder zijn espressoschoteltje en ging naar de uitgang.

‘Veel geluk,’ riep hij.

De man die nog op de grond gehurkt zat, knikte vaag en het stel aan het tafeltje verderop keek hem na. Hij zette zijn kraag op, hees zich in zijn jas, liet de operamuziek achter zich en ging naar buiten. Het was donker en najaarsfris. Om de straatlantaarns begonnen zich kleine mistkransen te vormen. Hij liep in oostelijke richting naar Broadway en speurde de neonreclames af op zoek naar de winkel in kantoorpullen. Het bleek een smalle zaak barstensvol artikelen met lichtgevende, stervormige prijskaartjes. Alles was een koopje en dat kwam Reacher goed uit. Hij kocht een labelmachientje en een tube secondelijm. Daarna dook hij weer in zijn jas en liep hij in noordelijke richting naar Jodies appartement.

Zijn jeep stond in de garage onder het complex. Hij reed naar buiten en sloeg rechtsaf Broadway op in zuidelijke richting en vervolgens weer in westelijke richting, terug naar het restaurant. Hij nam gas terug en wierp een blik naar binnen door de grote ramen. Het eethuis schitterde van het halogeenlicht op de blanke muren en het lichte hout. Geen klanten. Alle tafeltjes waren leeg en de eigenaar zat op een kruk achter de bar. Reacher keek weer voor zich, reed een blokje om en parkeerde illegaal aan het begin van het steegje dat naar de keukeningang liep. Hij zette de motor af, deed de lichten uit en wachtte.

De dynamiek van de grote stad. De sterken terroriseren de zwakken. En dat blijven ze doen, zoals ze altijd hebben gedaan, net zolang tot ze tegen iemand oplopen die sterker is en de een of andere willekeurige, menselijke reden heeft om ze de voet dwars te zetten. Iemand als Reacher. Hij had geen goede reden om iemand te helpen die hij amper kende. Logica had er weinig mee te maken. Hij had geen agenda. Op datzelfde moment moesten er in een stad van zeven miljoen zielen honderden sterke mensen bezig zijn zwakkeren te onderdrukken. Misschien wel duizenden. Precies op dat moment. Hij was niet van plan ze allemaal op te zoeken. Hij was niet bezig de een of andere grote campagne te beginnen. Maar hij was evenmin van plan om zoiets zomaar onder zijn neus te laten gebeuren. Hij kon niet doen alsof er niets aan de hand was. Dat had hij nooit gekund.

Hij haalde het labelmachientje uit zijn zak. Dat tweetal de stuipen op het lijf jagen was maar het halve werk. Waar het op aankwam, was met wie ze meenden te maken te hebben. Een bezorgde burger die voor de rechten van de eerste de beste restauranteigenaar opkwam zou geen indruk maken, ongeacht hoe effectief die bezorgde burger aanvankelijk ook zou zijn. Niemand is bang voor een eenling, want een eenling kan altijd door een meerderheid worden over-

weldigd. Bovendien gaat een eenling vroeg of laat dood, verhuist hij of verliest hij de belangstelling. Wat wel indruk maakt is een organisatie. Glimlachend bekeek hij het machientje om te zien hoe het werkte. Bij wijze van proef drukte hij zijn eigen naam af, kneept het bandje af en inspecteerde het. *Reacher*. Zeven witte letters op een blauw strookje van zo'n tweeëneenhalve centimeter lengte gestanst. Dus het label voor die eerste vent zou ruim twaalf centimeter worden. En vervolgens eentje van ongeveer tien centimeter voor nummer twee. Hij glimlachte weer, klikte en drukte en legde de kant en klare strookjes op de stoel naast hem. Ze waren zelfklevend onder een papieren stripje aan de achterkant, maar hij had iets beters nodig en daarom had hij secondelijm gekocht. Hij schroefde het dopje van het minuscule tubetje, prikte het tuitje door met de plastic punt en vulde het klaar voor gebruik. Hij schroefde het dopje er weer op en deed de tube en de labels in zijn zak. Daarna stapte hij uit en ging in de frisse buitenlucht in de schaduw staan wachten.

De dynamiek van de grote stad. Zijn moeder was bang voor steden geweest. Het had een deel van zijn opvoeding bepaald. Ze had hem verteld dat steden gevaarlijk waren. Dat ze wemelden van ruwe, angstaanjagende mannen. Hij was zelf geen doetje, maar als tiener had hij haar zonder meer serieus genomen. En gezien dat ze gelijk had. Voorbijgangers op straat waren angstig, verstolen en defensief. Ze hielden afstand en staken desnoods over om te voorkomen bij hem in de buurt te komen. Dat deden ze zo opvallend dat hij ervan overtuigd raakte dat de angstaanjagende kerels vlak achter hem liepen. Toen beseftte hij opeens dat hij de angstaanjagende kerel was. Dat ze bang voor hém waren. Het was een openbaring. Hij zag zijn spiegelbeeld in etalageruiten en begreep waarom. Op zijn vijftiende was zijn groei gestopt, maar toen was hij al een meter drieënnegentig en woog hij honderd kilo. Een reus. En net als de meeste tieners in die tijd kleeftte hij zich als een zwerver. De voorzichtigheid die zijn moeder erin had geheid vertaalde zich in een neutrale, onbewogen blik. Ze zijn bang voor mij! De gedachte amuseerde hem en hij glimlachte. Dat maakte de afstand nog groter. Voortaan wist hij dat steden niet anders waren dan andere plekken en dat er voor elke stedeling voor wie hij uit moest kijken, negenhonderdnegeennegentig anderen waren die een straatje voor hém omlieden. Hij gebruikte het besef als tactiek, en het kalme zelfvertrouwen dat het aan zijn tred en aan zijn blik verleende, verdubbelde het effect dat hij op mensen had. De dynamiek van de grote stad.

Na drie kwartier kwam hij uit de schaduw en ging hij op de hoek staan. Hij leunde tegen de bakstenen muur van het restaurant en

bleef wachten. Hij kon de opera nog net horen: vage klanken door de ruit naast hem. Het verkeer hotste door de gaten in de weg. Op de hoek aan de overkant was een café waar een loeiende luchtververser de stoom naar buiten, het felle neonlicht in dreef. Het was koud en de voorbijgangers op de stoep haastten zich langs hem heen met hun gezicht diep in hun sjaal. Hij hield zijn handen in zijn zak, leunde met een schouder tegen de muur en sloeg het tegemoetkomende verkeer gade.

Het tweetal kwam precies op tijd terug in een zwarte Mercedes. Ze parkeerden een straat verder. Een band schuurde hard tegen de stoep-rand. De lichten gingen uit en de twee voorportieren gingen gelijktijdig open. De mannen stapten met zwierende jassen uit, openden het achterportier en pakten een honkbalknuppel van de achterbank. Ze verstopten de knuppel onder hun jas, sloegen de portieren dicht, keken om zich heen en begaven zich naar het restaurant. Ze wandelden een meter of tien over de stoep, staken over en liepen nog een meter of tien. Ze liepen op hun gemak. Twee grote kerels die zich gemakkelijk bewogen en vol zelfvertrouwen voortschreden. Reacher zette zich van de muur af en liep op ze af toen ze zijn stoep-rand op stapten.

‘In het steegje, jongens,’ zei hij.

Van dichtbij waren ze vrij indrukwekkend. Als stel zagen ze er precies zo uit als hun rol voorschreef. Ze waren jong. Nog geen dertig. Ze waren zwaargebouwd, gevuld met dat stevige vlees dat niet helemaal uit spieren bestaat maar bijna net zo goed werkt. Stierennek, zijden das, overhemd en pakken die ze niet bij een postorderbedrijf hadden gekocht. De knuppels hingen verticaal onder de linkerkant van hun jas en ze hielden ze vast door de bekleding van hun zak.

‘Wie ben jij?’ vroeg de rechter man.

Reacher keek hem even aan. De eerste die iets zegt, is de dominante helft van ieder partnerschap, en in een twee-tegen-eensituatie sla je die het eerst tegen de grond.

‘Nou?’ herhaalde de man.

Reacher deed een stap naar links en draaide een fractie zodat hij ze de weg versperde en het steegje in loodste.

‘Zakelijk leider,’ zei hij. ‘Als jullie geld willen, moet je bij mij zijn.’ De man dacht even na. Daarna knikte hij. ‘Oké, maar niet in die steeg. We handelen het binnen wel af.’

Reacher schudde zijn hoofd. ‘Dat is niet logisch, vriend. We betalen je om je gezicht niet in het restaurant te laten zien en die tijd gaat nu in, oké?’

‘Heb je het geld bij je?’

‘Natuurlijk,’ zei Reacher. ‘Tweehonderd dollar.’

Hij liep het steegje in. De stoom sloeg hem tegemoet uit de keukenafvoer. Het rook er naar Italiaans eten. Er lag rommel en gruis onder zijn voeten en het geknars van zijn voetstappen weerkaatste tegen de oude bakstenen muren. Hij bleef staan, draaide zich om en nam de ongeduldige houding aan van iemand die verwonderd is door hun aarzeling. Hun silhouetten staken af tegen de rode gloed van het verkeer dat achter hen voor het stoplicht wachtte. Ze keken naar hem, wisselden een blik en liepen schouder aan schouder de steeg in. Het maakte ze niet uit. Grote, zelfverzekerde knapen, knuppel onder hun jas, twee tegen een. Reacher wachtte een seconde en liep toen door de scherpe, diagonale grens tussen licht en schaduw. Daarna wachtte hij weer even. Deed een stapje terug alsof hij ze voor wilde laten gaan. Als een hoffelijk gebaar. Ze schoven voorwaarts. Kwamen vlakbij.

Hij gaf de rechterman een harde stoot met zijn elleboog tegen zijn slaap. Daar zijn een aantal goede, biologische redenen voor. In het algemeen is de menselijke schedel harder dan de menselijke hand. Bij een stoot met de hand tegen het hoofd loopt de hand de meeste schade op. De elleboog is beter. En de zijkant van het hoofd is beter dan de voor- of achterkant. De hersenen kunnen ongeveer tien keer zo goed tegen een klap van voren naar achteren dan van opzij. Dat heeft een ingewikkelde, evolutionaire reden. Dus gebruikte hij zijn elleboog tegen de zijkant van het hoofd. Het was een korte, harde, welgemikte stoot, maar de man bleef nog een hele seconde rechtop staan, al waren zijn knieën van rubber. Daarna liet hij de knuppel los. Hij gleed recht omlaag en raakte met zijn uiteinde de grond met een hard, houten bonkgeluid. Daarna gaf Reacher hem nog een stoot. Zelfde elleboog, zelfde kant van het hoofd. Zelfde knak. De man ging om alsof zich een valluik onder zijn voeten had geopend. De tweede man was bijna op tijd. Hij had zijn rechterhand aan de greep van de knuppel en daarna zijn linker. Hij bracht hem uit zijn jas en haalde uit, maar maakte een algemene fout. Hij haalde veel te ver naar achteren uit en mikte veel te laag. Hij wilde Reacher een enorme oplawaai tegen zijn romp geven. Daar zijn twee dingen op aan te merken. Een lange uithaal kost tijd. En een klap tegen het midden van het lijf is te makkelijk af te weren. Je kunt beter hoog op het hoofd of laag op de knieën mikken.

Een klap van een knuppel weer je af door er dichtbij te komen, en vlug ook. De kracht van de klap komt van het gewicht van de knuppel vermenigvuldigd door de snelheid van de klap. Dat is gewoon natuurkunde. Massa maal snelheid is gelijk aan impuls. Aan de mas-

sa van een knuppel kun je niets doen. Zo'n verrekte knuppel weegt net zo veel, waar hij zich ook bevindt. Dus moet je iets tegen de snelheid doen. Je moet erbij zijn als hij net aan zijn zwaai naar voren begint. Als hij zich nog in het prille begin van versnelling bevindt. Als hij nog traag is. Daarom is een grote uithaal onverstandig. Hoe verder je uithaalt, des te later je toeslaat. Des te meer tijd je verliest. Reacher was er op dertig centimeter vandaan toen de klap kwam. Hij volgde de zwaai en greep de knuppel met beide handen vast toen hij vlak bij zijn maag was. Een zwaai van dertig centimeter heeft nog helemaal geen kracht. Hooguit krijg je een onschuldige klap in de handpalmen. Op dat moment wordt alle kracht die de belager erin legt een wapen dat tegen hem kan worden gebruikt. Reacher draaide met hem mee, kantelde de greep omhoog en rukte de man uit zijn evenwicht. Hij gaf hem een trap tegen zijn enkels, rukte de knuppel los en gaf hem er een stoot mee. Een stoot is goed. Niet uithalen. De man viel op zijn knieën en zijn hoofd raakte met een klap de muur van het restaurant. Reacher schopte hem op zijn rug, hurkte over hem heen en zette de knuppel dwars op zijn keel. Hij zette zijn voet op de greep, drukte zijn hand op het slageind en leunde er met zijn volle gewicht op. Met zijn linkerhand tastte hij in 's mans zakken. Hij haalde er een automatisch pistool, een dikke portefeuille en een mobiele telefoon uit.

'Voor wie werk je?' vroeg hij.

'Meneer Petrosian,' bracht de man uit.

De naam zei Reacher niets. Hij had weleens van een Russische schaakkampioen gehoord die Petrosian heette. En een tankgeneraal van de nazi's die zo heette. Maar geen van beiden hield zich met afpersing in New York bezig. Hij glimlachte ongelovig.

'Petrosian?' vroeg hij. 'Je meent het.'

Hij legde een heleboel hoon in zijn stem, alsof Petrosian zo laag op de lijst van zorgwekkende rivalen stond dat hij vrijwel onzichtbaar was.

'Je neemt ons zeker in de maling, hè?' vroeg hij. 'Petrósian? Is dat de een of andere malloot?'

Nummer een verroerde zich. Zijn armen en benen begonnen in slow motion houvast te zoeken. Reacher drukte even hard op de knuppel, trok hem van de hals van nummer twee en tikte nummer een op zijn hoofd. In anderhalve seconde lag de knuppel weer terug op zijn plek. Nummer twee begon te kokhalzen door de kracht van het hout op zijn keel. Nummer een lag slap op de grond. Niet zoals in de film. Na drie klappen op het hoofd verzet geen mens zich meer. In plaats daarvan blijven ze een week lang ziek, zwak en misselijk.

Ze kunnen amper op hun benen staan.

‘Wij hebben een boodschap voor Petrosian,’ zei Reacher zacht.

‘Welke boodschap?’ piepte nummer twee.

Reacher glimlachte weer.

‘Dat zijn jullie zelf,’ zei hij.

Hij haalde de labels en de lijm uit zijn zak.

‘Nu moet je je niet bewegen,’ zei hij.

De man verroerde zich niet. Hij bewoog zijn hand om zijn keel te voelen, maar meer ook niet. Reacher trok het beschermstrookje van de achterkant, kneep een dikke sliert lijm op het plastic en drukte het label hard op ’s mans voorhoofd. Hij haalde zijn vinger er twee keer overheen. Op het label stond *Mostro's heeft al bescherming*.

‘Niet bewegen,’ herhaalde hij.

Hij nam de knuppel mee, wentelde nummer een op zijn rug door met één hand in diens haar te grijpen. Met ruimschoots voldoende lijm plakte hij het andere label op zijn voorhoofd. Daarop stond *Geen territoriumoorlog tegen ons beginnen*. Hij voelde in de zakken en haalde er een identieke buit uit. Een automatisch pistool, een portefeuille en een telefoon. Plus een Mercedessleutel. Hij wachtte tot de man zich weer bewoog. Hij wierp een blik op nummer twee. Die krabbelde op handen en knieën en pulkte aan het label op zijn voorhoofd.

‘Je krijgt het er niet af, hoor,’ riep Reacher. ‘Niet zonder een lap huid mee te nemen. Doe onze hartelijke groeten aan meneer Petrosian en daarna moet je naar het ziekenhuis.’

Hij draaide zich weer om. Hij leegde de tube lijm in de handpalmen van nummer een, drukte ze hard tegen elkaar en telde tot tien. Chemische handboeien. Hij trok de man aan zijn kraag overeind en hield hem vast tot hij weer had geleerd om op zijn benen te staan. Daarna gooide hij de autosleutel naar nummer twee.

‘Ik denk dat jij moet rijden,’ zei hij. ‘En nu opgesodemieterd.’

De man bleef staan en zijn ogen schoten van links naar rechts. Reacher schudde zijn hoofd.

‘Vergeet het maar,’ zei hij. ‘Of ik ruk de oren van je kop en ik dwing je ze op te eten. En ook niet terugkomen. Nooit. Anders sturen we iemand op je af die heel wat vervelender is dan ik. Op het ogenblik ben ik je beste vriend, ja? Is dat duidelijk?’

De man staarde hem aan. Daarna knikte hij behoedzaam.

‘Dus opgelazerd.’

De man met de vastgelijmde handen had moeite met lopen. Hij was van de wereld. Nummer twee had moeite met helpen. Er was geen vrije arm om hem aan vast te houden. Hij dacht even na en vervol-

gens bukte hij zich voor zijn partner om tussen de vastgelijmde ledematen omhoog te komen en hem op zijn rug te hijsen. Hij wandelde weg en bleef even in het uiteinde van de steeg staan. Zijn silhouet stak af tegen het felle licht van de straat. Hij boog zich voorover, sjoerde het gewicht op zijn schouders en verdween uit het zicht.

De pistolen waren M9-Beretta's, negenmillimeterpistolen van het leger. Reacher had dertien lange jaren zelf zo'n pistool gedragen. Het serienummer van een M9 staat op het aluminium huis gegraveerd, onder de naam *Pietro Beretta* op de afsluiter. De nummers van beide exemplaren waren weggevijld. Iemand had een vijl met een ronde kop gebruikt en van de loop naar de trekkerbeugel gevijld. Niet erg netjes. Beide magazijnen zaten vol met glimmende, koperen parabellums. Reacher haalde de wapens in het donker uit elkaar en gooide lopen, afsluiters en kogels in de vuilniscontainer bij de keukeningang. Daarna legde hij beide huizen op de grond, schepte gruis in het vuurmechanisme en haalde de trekkers net zolang over tot het vuil het mechanisme blokkeerde. Daarna gooide hij ze ook in de vuilniscontainer, sloeg de telefoons aan stukken met de knuppels en liet de stukken liggen.

In de portefeuilles zaten creditcards, rijbewijzen en contanten. Zo'n driehonderd dollar in totaal. Hij rolde de biljetten op, stak ze in zijn zak en schopte de portefeuilles in een hoek. Daarna rechtte hij de rug en liep met een tevreden glimlach de steeg uit. Hij keek de straat in. De zwarte Mercedes was weg. Hij liep het verlaten restaurant weer in. Het orkest speelde erop los en de een of andere tenor zong een heldhaftig crescendo. De eigenaar zat in gepeins verzonden achter de bar. Hij keek op. De tenor haalde de hoogste noot en violen, cello's en bassen zwermden hem achterna. Reacher peldde een biljet van tien dollar van het gestolen bundeltje en gooide het op de bar.

'Voor dat bord dat ze hebben gebroken,' zei hij. 'Ze zijn tot inkeer gekomen.'

De man keek zwijgend naar het bankbiljet. Reacher maakte rechtsomkeert en liep weer naar buiten. Aan de overkant zag hij het stel uit het restaurant. Ze stonden op de stoep naar hem te kijken. De man met het gele haar, de snor en de donkerharige vrouw met de aktetas. Ze stonden hem in hun jas gedoken gade te slaan. Hij liep naar zijn jeep en maakte het portier open. Hij stapte in en startte de motor. Wierp een blik over zijn schouder op de verkeersstroom. Ze stonden nog steeds te kijken. Hij voegde zich in de verkeersstroom en gaf gas. Een straat verder keek hij in zijn spiegel en zag hij de

donkere vrouw met de tas van de stoep stappen om hem reikhalzend na te kijken. Daarna kreeg het neonlicht de overhand en was ze weg.